

CONSTANTIN DUVAC

ÎNDRUMAR
DE CERCETARE PENALĂ

Editura
Stamangiu
2024

Speța nr. 3. Fals în declarații. Declarații de interese. Desființare totală

692. „**1.** Omisiunea persoanei care are calitatea de secretar de stat, de a înscrie în două declarații de interese calitatea de administrator al unei societăți, săvârșită cu intenție, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în declarații, în formă continuată.

2. În cazul în care dispune condamnarea inculpatului pentru comiterea infracțiunii de fals în declarații, constând în omisiunea de a înscrie calitatea de administrator al unei societăți în declarațiile de interese, instanța desființează total, conform art. 25 alin. (3) C. proc. pen., declarațiile de interese necorespunzătoare adevărului”^[1].

Prin sentința nr. 124/F din 30 iunie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I penală s-au hotărât, între altele, condamnarea inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații în formă continuată și pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală în formă continuată.

De asemenea, s-a admis acțiunea civilă formulată de partea civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală, dispunându-se obligarea inculpatului la plata sumei de 2.313.439 lei, împreună cu obligațiile fiscale și accesorii aferente, calculate de la data la care obligația de plată a devenit scadentă și până la data acoperirii integrale a prejudiciului, cu titlu de daune materiale.

În urma declarării apelului de către procuror și inculpatul A., examinând actele dosarului și sentința penală apelată atât prin prisma criticilor formulate, cât și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu dispozițiile art. 417 alin. (2) C. proc. pen., *Înalta Curte de Casație și Justiție* reține, între altele, următoarele:

În coordonate obiective, situația de fapt a fost corect reținută de către prima instanță, în urma unei evaluări judicioase a întregului probatoriu administrat atât în faza de urmărire penală, cât și pe parcursul cercetării judecătorești.

Circumstanțele factice în care, pe de o parte, la datele de 26 iunie 2009 și 1 octombrie 2009, după începerea, respectiv la încetarea mandatului de secretar de stat, inculpatul A. a omis să menționeze în declarațiile de interese calitatea sa de administrator al societăților B. și C., iar, pe de altă parte, împrejurările în care, în calitate de reprezentant al D., același inculpat a încheiat contractele de servicii de consultanță nr. Z./28 decembrie 2005 cu societatea E., respectiv nr. X./28 decembrie 2005 și nr. Y./28 decembrie 2005 cu societatea F., în executarea cărora a întocmit fictiv actele intitulate „Analiza privind activitatea de asigurări și evoluția pieței de asigurări în România în anul 2005”, documente care, alături de facturile fiscale emise în baza contractelor menționate, au fost folosite de societățile beneficiare în scopul diminuării bazei impozabile și, implicit, a sumelor datorate bugetului

^[1] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 37/A/2017, www.scj.ro.

de stat cu titlu de impozit pe profit, au fost stabilite pe deplin concordant împrejurărilor ce rezultă din probatoriu, temeinic evaluat prin sentință.

În circumstanțele obiective relevante, acest segment al activității infracționale deduse judecății a fost corect reținut de către curtea de apel, atât sub aspectul întocmirii de către inculpat, într-o manieră necorespunzătoare adevărului, a două declarații de interese, în cuprinsul cărora a omis menționarea calității sale de administrator la societatea B. și societatea C. [ambele declarații servind, potrivit art. 84 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 161/2003, la excluderea unei eventuale stări de incompatibilitate între funcția de secretar de stat și, *inter alia*, cea de administrator al unei societăți], cât și sub aspectul cunoașterii, de către inculpat, a caracterului nereal al declarațiilor astfel date și a aptitudinii lor de a servi la producerea consecinței juridice anterior menționate.

Înscrisurile administrate pe parcursul procesului, în special referatele de informații comunicate de Oficiul Național al Registrului Comerțului, dar și corespondența aferentă procedurii de control desfășurată de Agenția Națională de Administrare Fiscală la societatea B. în perioada 2008-2010, evidențiază, similar constatărilor instanței de fond, că, pe parcursul anului 2009, inculpatul a deținut calitatea de administrator atât la societatea B., cât și la societatea C.

Sușinerile apărării privind încetarea acestei calități în cadrul societății B., anterior momentului întocmirii declarațiilor de interese, ca urmare a unei pretinse cesionări a părților sociale deținute de inculpat, inițial către G., iar ulterior către H., au rămas la stadiul unor simple alegații. În acest sens, nu au fost administrate, nici în cel de-al doilea grad de jurisdicție, minime mijloace de probă care să releve realitatea cesiunilor și circumstanțele spațio-temporale în care acestea au fost pretins încheiate (denumirea ori sediului biroului notarial care ar fi autentificat contractele de cesiune).

În plus, așa cum just a subliniat și instanța de fond, pretinsa cesiune invocată de apărare nu are *eo ipso* aptitudinea de a conduce la încetarea calității de administrator a cedentului, o atare operațiune neavând ca efect automat și revocarea acestuia din urmă din funcția de administrator, eventual deținută până la data cesiunii. Revocarea/înlocuirea administratorului unei societăți cu răspundere limitată, desemnat prin actul constitutiv al acesteia (ipoteza speței), se realizează printr-un act modificator al actului constitutiv al societății care, pentru a fi opozabil terților, trebuie înregistrat la Oficiul Național al Registrului Comerțului. Or, în istoricul celor două societăți în discuție nu există o astfel de mențiune, după cum nu există vreo mențiune referitoare la cesionarea părților sociale deținute de inculpat în cadrul firmelor.

În schimb, informațiile extinse privind cele două societăți, gestionate de Oficiul Național al Registrului Comerțului, relevă cu certitudine faptul că inculpatul A. a deținut calitatea de administrator al societății C., începând cu anul 2005 și până la momentul radierii societății, la data de 12 iunie 2012, aceeași calitate fiind deținută de inculpat și în cadrul societății B., începând cu anul 2005 și cel puțin până la data

de 11 mai 2016 (data ultimelor referate de informații solicitate în cursul cercetării judecătorești).

Introducerea societății B. pe lista contribuabililor inactivi, în perioada 11 iunie 2009 – 16 aprilie 2010, în baza Ordinului Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 819/2008, ca urmare a neîndeplinirii de către societate a obligațiilor declarative prevăzute de lege, a avut efecte exclusiv în plan fiscal, iar nu și asupra structurii și administrării societății.

Nici starea îndelungată de inactivitate a societății C. (confirmată prin adresa Agenției Naționale de Administrare Fiscală din 1 noiembrie 2013), care, în final, a condus la dizolvarea societății și la radierea acesteia la solicitarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, nu a avut efecte asupra continuității mandatului de administrator al inculpatului, acesta încetând doar la momentul radierii persoanei juridice, respectiv la data de 12 iunie 2012.

Din această perspectivă, apărările inculpatului A. – vizând pretinsa eroare în care s-ar fi aflat cu privire la calitatea deținută în cadrul societății B. și societății C., la data întocmirii celor două declarații de interese, sunt nefondate. Expertiza inculpatului în materia dreptului comercial implica cunoașterea particularităților și a efectelor actelor de cesiune pretins întocmite, excluzând, așadar, eventuala sa eroare asupra întinderii acestor efecte în planul dobândirii și menținerii calității de administrator.

De altfel, faptul cunoașterii de către inculpat, la data completării declarațiilor de interese, a deținerii calității de administrator al societății B., este demonstrat și prin actele întocmite de acesta în cadrul controlului financiar efectuat de către Agenția Națională de Administrare Fiscală în perioada 2008 – 2010. Pe durata operațiunilor de control efectuate de organele fiscale, inculpatul și-a asumat manifest calitatea de administrator al societății B., semnând, cu această titulatură, situația activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, fișa intitulată „contul de profit și pierdere”, precum și fișa datei informative. Indicarea, în cuprinsul acestor documente, a zilei de 30 iunie 2009 ca dată a întocmirii lor, constituie o dovadă a faptului că inculpatul și-a exercitat calitatea de administrator al societății pe durata exercitării funcției de secretar de stat, alegațiile apărării privind emiterea lor ulterioară datei de 1 octombrie 2009 neputând fi primite.

Aceeași poziție a adoptat inculpatul și în cadrul anchetei penale efectuate inițial față de acesta, pentru săvârșirea, în calitate de administrator al societății B., a infracțiunii de evaziune fiscală, în toate declarațiile date în respectiva procedură (la datele de 3 august 2010, 2 decembrie 2010, 2 februarie 2011 și 30 iunie 2011), precum și în declarația dată conform art. 105 alin. (8) din O.G. nr. 92/2003, la data de 2 februarie 2010, în fața organelor fiscale, el asumându-și calitatea de administrator al societății pe întreaga perioadă cuprinsă între data înființării acesteia și momentul efectuării investigației (declanșate în anul 2010).

Abia după dispunerea începerii urmăririi penale față de inculpat și sub aspectul săvârșirii infracțiunii analizate (prin rezoluția din 17 septembrie 2013), în cuprinsul declarației din 17 octombrie 2013, acesta a invocat faptul că, la momentul întocmirii

celor două declarații de interese, nu mai deținea funcția de administrator al societății B., urmare a cesionării, în luna mai 2009, a părților sociale către numitul H., aspect reiterat și în fața instanțelor de fond și de apel, dar neconfirmat probatoriu.

În raport cu argumentele anterior expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție constată ca fiind dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, aspectul subiectiv al cunoașterii de către inculpat, la data întocmirii celor două declarații de interese, a deținerii calității de administrator al societății B. și al societății C.

Totodată, constată că scopul omisiunii inculpatului de a menționa, în cuprinsul declarațiilor de interese, calitatea sa de administrator în cadrul celor două societăți, l-a constituit ascunderea stării de incompatibilitate dintre această funcție și cea de secretar de stat.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii nr. 144/2007 rezultă că scopul întocmirii declarațiilor de interese este aducerea la cunoștința publicului și a autorităților publice a eventualelor funcții deținute de persoanele cărora le incumbă această obligație, în vederea identificării situațiilor în care declarantii s-ar putea găsi în stări de incompatibilitate în exercitarea unei funcții sau demnități publice ori într-un conflict de interese.

Potrivit art. 84 alin. (2) raportat la art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, funcția de secretar de stat este incompatibilă cu exercitarea altei funcții publice de autoritate, precum și cu exercitarea, printre altele, a funcției de administrator la societăți.

În contextul normativ astfel prezentat, se constată că, întrucât funcția de administrator deținută în cadrul celor două societăți determina incompatibilitatea inculpatului în exercitarea demnității publice, acesta a omis, cu bună-știință, să declare în cele două documente această calitate, urmărind să evite identificarea stării sale de incompatibilitate. Atitudinea subiectivă a inculpatului a fost, așadar, specifică intenției directe calificate prin scop, criticile apărării – relative la absența laturii subiective a infracțiunii – fiind neîntemeiate.

Încadrarea juridică dată faptei este, de asemenea, legală și nu se justifică cenzurarea, din oficiu, a hotărârii apelate sub acest aspect.

Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., a admis apelul declarat de procuror împotriva sentinței nr. 124/F din 30 iunie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I penală, a desființat, în parte, sentința penală atacată și, rejudecând:

A înlăturat dispoziția privind anularea următoarelor înscrisuri: „Analiza privind activitatea de asigurări și evoluția pieței de asigurări în România în anul 2005, contract nr. X”, „Analiza privind activitatea de asigurări și evoluția pieței de asigurări în România în anul 2005, contract nr. Y”, „Analiza privind activitatea de asigurări și evoluția pieței de asigurări în România în anul 2005, contract nr. Z”.

În baza art. 404 alin. (4) raportat la art. 25 alin. (3) C. proc. pen., a dispus desființarea declarațiilor de interese din 26 iunie 2009 și 1 octombrie 2009 întocmite de inculpatul A.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

În baza art. 421 pct. 1 lit. b) C. proc. pen., a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul A. împotriva aceleiași hotărâri judecătorești.

CAPITOLUL VI. SINTEZĂ DE PRACTICĂ JUDICIARĂ PRIVIND UNELE INFRAȚIUNI DIN DOMENIUL AFACERILOR

Speța nr. 1. Evaziune fiscală prevăzută în art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005. Subiect activ

696. „Infrațiunea de evaziune fiscală prevăzută în art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, constând în evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, săvârșită în cadrul unei societăți, poate avea ca subiect activ administratorul de fapt al societății, iar nu numai administratorul de drept al societății, întrucât legea nu prevede calitatea subiectului activ și nu condiționează existența infrațiunii de săvârșirea faptei de către o persoană care are o anumită calitate, cum este cea de administrator de drept al societății”^[1].

Prin *sentința penală nr. 269 din 7 mai 2012* pronunțată de Tribunalul Galați s-a dispus, în baza art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., condamnarea inculpatului O.M.

A fost obligat inculpatul O.M. în solidar cu partea responsabilă civilmente societatea comercială L. să plătească părții vătămate/parte civilă Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui suma de 1.373.352 lei cu dobânzi și penalități aferente până la achitarea integrală a debitului, cu titlu de despăgubiri civile.

S-au menținut măsurile asigurătorii constând în sechestrul asigurător instituit asupra unor bunuri imobile și mobile, prin ordonanța din 31 octombrie 2011 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Galați: suprafața de 1.676 m² teren intravilan situat în comuna G.; autoturism marca W.L. și autoturism marca W.P.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

La data de 10 septembrie 2009, organele judiciare au fost sesizate de către Garda Financiară în legătură cu săvârșirea infrațiunii de evaziune fiscală de către inculpatul O.M., asociat unic și administrator al societății comerciale L.

Prin expertiza contabilă efectuată în cursul judecării – urmare a verificării documentației evidențiată în contabilitatea societății administrate de inculpat – s-a stabilit că prin înregistrarea unor operațiuni nereale prejudiciul cauzat bugetului statului, pentru perioada februarie 2008 – februarie 2009, a fost de 1.373.352 lei.

---

^[1] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 272/2013, www.scj.ro. Soluția a fost pronunțată sub imperiul vechiului Cod de procedură penală.

În drept, fapta inculpatului a fost încadrată în dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.

Prin *decizia nr. 212/A din 15 octombrie 2012* pronunțată de Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori, s-a dispus respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de inculpatul O.M.

Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând hotărârile prin prisma motivului de recurs invocat și din oficiu, conform art. 385⁹ alin. (3) C. proc. pen., constată următoarele:

Inculpatul O.M. a fost trimis în judecată și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută în art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 241/2005, constând în aceea că, în calitate de asociat unic și administrator al societății comerciale L., în baza unei rezoluții infracționale unice, în perioada februarie 2008 – martie 2009, a înregistrat în evidența contabilă a societății operațiuni comerciale nereale, prejudiciind bugetul de stat cu suma de 1.373.352 lei.

Materialul probator administrat în cauză confirmă acuzațiile reținute în sarcina inculpatului, instanțele stabilind o stare de fapt corectă, atribuind faptei săvârșite o încadrare juridică legală.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, constituie infracțiunea de evaziune fiscală evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Elementul material al laturii obiective constă în evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a unor operațiuni fictive.

În art. 2 lit. f) din aceeași lege este dată și definiția operațiunii fictive, ca fiind disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există.

Operațiunea fictivă poate să constea, printre altele, și în cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari decât cele reale ori cheltuieli pentru care nu există documente justificative, dar care sunt înregistrate în documentele legale.

A evidenția operațiuni fictive înseamnă a înregistra anumite operațiuni care nu au existat în documentele legale, cum ar fi, spre exemplu, cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale. Înregistrarea operațiunilor fictive se poate realiza fie prin întocmirea de documente justificative privind o operațiune fictivă, urmată de înscrierea în documentele legale a documentului justificativ întocmit care cuprinde o operațiune fictivă, fie prin înscrierea în documentele legale a unei operațiuni fictive pentru care nu există document justificativ.

Documentul justificativ reprezintă înscrisul în care se consemnează orice operațiune patrimonială în momentul efectuării ei și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate.

În ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii analizate, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, spre deosebire de infracțiunile prevăzute în art. 3 și art. 8 din Legea nr. 241/2005 unde legiuitorul vorbește despre fapta contribuabilului – prin urmare, pentru aceste infracțiuni subiectul activ este contribuabilul – la celelalte

infrațiuni, inclusiv cea prevăzută în art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (2), legiuitorul nu mai arată cine ar trebui să fie autorul faptei.

În aceste condiții, subiect activ al infracțiunii poate fi orice persoană fizică sau juridică care acționează în numele sau în interesul contribuabilului ori în realizarea obiectului de activitate al acestuia. Prin urmare, subiect activ poate fi administratorul de drept al societății, precum și administratorul de fapt sau orice altă persoană din cadrul societății – director, contabil, vânzător – în măsura în care prin acțiunile și/sau inacțiunile lor urmăresc ca societatea să se sustragă de la plata taxelor și impozitelor datorate.

Legea nu condiționează această infracțiune de existența unei împuterniciri exprese a unei persoane cu atribuții de organizare și ținere a evidenței contabile care să aibă calitatea de administrator sau o obligație legală ori contractuală de gestionare a activității societății, dacă din probele administrate rezultă că, în fapt, făptuitorul exercită conducerea activității contabile a societății.

În cauza dedusă judecării, inculpatul recunoaște – astfel cum rezultă din declarația dată în fața instanței de recurs – săvârșirea faptei, cu mențiunea că poate răspunde penal pentru infracțiunea de evaziune fiscală săvârșită în perioada în care a dobândit calitatea de administrator al societății, respectiv 21 octombrie 2008 – martie 2009.

Or, așa cum s-a arătat anterior, și administratorul de fapt poate fi subiect activ al infracțiunii, calitate pe care inculpatul a avut-o în perioada februarie 2008 – martie 2009.

Pe întreaga perioadă, inculpatul, în baza unei rezoluții infraționale unice, a înregistrat în evidența contabilă a societății operațiuni comerciale nereale, în sensul că achiziționa, de la diverse persoane fizice, animale la prețuri mici, fără TVA, iar în contabilitatea societății comerciale L. erau evidențiate intrări la prețuri mai mari și cu plata TVA.

Declarația de recunoaștere a inculpatului se coroborează cu nota de constatare întocmită de Garda Financiară, cu declarațiile martorilor, dar și cu raportul de expertiză contabilă care a constatat că prejudiciul cauzat statului, prin activitatea ilicită a inculpatului, este de 1.373.352 lei.

Reținerea alin. (2) al art. 9 din Legea nr. 241/2005 este determinată de prejudiciul cauzat, care, așa cum se reține în raportul de expertiză, depășește 100.000 euro.

Ca atare, critica inculpatului sub aspectul existenței unei erori grave de fapt nu a putut fi însușită, recursul fiind admis numai în ceea ce privește individualizarea judiciară a pedepsei.

Speța 2. Contrabandă. Infracțiunea prevăzută în art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006. Elemente constitutive

697. *„Fapta de a prelua și de a transporta bunuri sau mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, cunoscând că acestea provin din contrabandă, în sensul că au fost introduse în țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal ori*

Către,

Parchetul de pe lângă Judecătoria .....

Subsemnata ....., fiica lui ..... și .....,
născută la data de ..... în București, sector ....., CNP .....
....., domiciliată în București, str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ....,
et. ...., ap. ...., sector ...., posesor CI seria DP nr. ...., eliberat de ..... la
....., salariat al ..... în calitate de .....,

în temeiul art. 290 C. proc. pen., formulez

DENUȚ

împotriva numitei ....., CNP ....., posesor CI seria
KL nr. .... eliberată de SPCLEP ..... la data de .....
....., pentru comiterea infracțiunilor de **înșelăciune**, prev. în art. 244
C. pen. în dauna SC ..... SRL, societate al cărui salariat sunt și unde îmi
desfășor activitatea în calitate de secretar și **fals în declarații**, prev. în
art. 326 C. pen., în *concurs real*, prev. în art. 38 alin. (1) C. pen.

1. În fapt, la data de ..... SC ..... SRL, cu sediul social în București,
str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., parter, ap. ...., sector .... reprezentată de către
șeful meu, domnul ....., fiul lui ..... și ....., născut la data de
..... în mun. ...., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ....,
ap. ...., jud. ...., a procedat la vânzarea ....., în schim-
bul sumei de ....., așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare
nr. ... din .....

Cu prilejul încheierii contractul de vânzare-cumpărare sus-menționat,
numita ..... a indus în eroare SC ..... SRL și pe reprezentantul
acesteia ....., prin prezentarea unei file CEC cu privire la care, în
momentul în care a fost introdusă la plată de către șeful meu, s-a stabilit că
în contul beneficiarului mărfii nu se afla nicio sumă de bani, fiind lipsă dispo-
nibil.

2. În sprijinul celor afirmate depun o copie conformă cu originalul după:
– contractul de vânzare cumpărare nr. ... din ..... – ... file;
– fila CEC seria .... nr. .... – ... file.

De asemenea, vă solicit ca, după înregistrarea prezentului denunța să
procedați la audierea subsemnatei și a reprezentantului SC ..... SRL,
domnul ....., pentru a vă furniza toate elementele necesare în vederea
aflării adevărului.

3. Având în vedere faptele sesizate, vă solicit să efectuați toate demersurile legale necesare pentru tragerea la răspundere penală a numitei ....., pentru comiterea infracțiunilor pe care le-am sesizat.

Anexe: _____ file.

Cu respect,

denunțător .....

Data: .....

**Domnului/doamnei prim-procuror
al Parchetului de pe lângă Judecătoria .....**

PROCES-VERBAL
de consemnare a plângerii sau a denunțului oral

Anul ....., luna ....., ziua ....., în .....
.....și ....., ambii din .....,
(Gradul, numele și prenumele) (unitatea de jandarmi)

În temeiul art. 289 alin. (6) C. proc. pen., respectiv art. 290 alin. (2) C. proc. pen. combinat cu art. 289 alin. (2) C. proc. pen., constat următoarele:

Astăzi, data de mai sus, orele ....., s-a prezentat în fața noastră numitul ..... fiul lui ..... și ....., născut la data de ..... în mun. ...., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., jud. (sector) ....., posesor CI seria .... nr. ...., eliberat de ..... la data de ....., domiciliat în mun. ...., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., jud. (sector) ....., CNP ....., în calitate de (persoană vătămată/denuțător, după caz), încunoștințând următoarele (se va redacta situația de fapt sesizată): .....

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal într-un singur exemplar.

Organ de cercetare penală

**Persoana care a făcut
plângerea/denuțul oral**